

OEVERZWALUWWAND IN DE BEEKSE BERGEN

PEER BUSINK

Zoals talloze vaders doen, deed ook Mari de Bijl (Brabants Landschap). Hij ging met zijn dochtertje in de zomer van 1992 naar de Beekse Bergen.

Eén van de attracties van deze dag was een boottochtje in het safari-gedeelte. Zoals weinig vaders dan zullen doen, deed Mari wel. Hij keek langs de oevers naar vogels. Weinig vogels die dag, maar het viel hem op dat plaatselijk de oeverwanden steil waren, tot wel 2 meter hoog en dus in principe zeer geschikt voor Oeverzwaluwen.

Thuisgekomen schreef hij een brief naar de directeur van Beekse Bergen. Hij maakte daarin de man erop opmerkzaam dat de mogelijkheid bestaat om naast grote allochtonen, ook nog kleine bijzondere autochtonen binnen zijn parkgrenzen te herbergen.

De directeur reageerde positief en nodigde hem uit om hierover eens te praten. Mari belde mij op en vroeg of ik mee wilde gaan.

Twee weken later zaten wij in het restaurant aldaar te wachten op de grote baas van het spul. "Hij komt wat later" zei een man in Beekse-Bergen-uniform. Dat kwam goed uit, want Mari en ik hadden elkaar van te voren ook nooit eerder gezien. We hadden nu nog wat tijd om onze strategie te bepalen.

Toen kwam hij binnen. De koffie met vlaai die we reeds besteld hadden was rBB (rekening Beekse Bergen), gebod hij richting buffet. Het ijs (vergeten te bestellen) was nu dus meteen gebroken. Eén kopje koffie later bleek het ons dat hij het goed meende met de natuur. En ondanks de voor mij discutabele roofvogeldemonstraties voor het publiek en andere vormen van

dier-exploitatie binnen de hekken, louter voor ontspanning van de mens, kreeg ik zelfs begrip voor zijn dierentuin-filosofieën.

Spoedig hierna zaten wij in zijn jeep en reden door het Safaripark op weg naar drie eventuele goede oeverzwaluwlokaties. Eén wand sprong er echt uit: lekker hoog, gericht op het oosten, breed water ervoor. "Deze claimen we, als u het goed vindt". "Geen probleem," antwoordde de baas, "en als u wat nodig heeft, is het natuurlijk rBB".

Mari en ik hadden bij een voorbespreking in februari, 27 maart uitgekozen om de klus te klaren. Bij slecht weer zouden we naar de volgende zaterdag kunnen uitwijken.

Op 26 februari belde Mari af. Hij had 40° koorts en lag op bed. De volgende dag om 9.00 uur stonden Huub, Kees, Pieter en ik voor de poorten van de Beekse Bergen. De dienstdoende portier zei dat de grote baas verhinderd was om ons te verwelkomen, maar dat spoedig de grote onderbaas dit wel zou doen.

Na twee automaat-expresso's rBB verscheen deze meneer. We kregen een portofoon, voor eventuele calamiteiten, in onze handen gedrukt en de sleutels van een Nissan Patrol werden overhandigd. "Ik rij zover wel mee," zei hij, "volg me maar.

Rijdend tussen Jachtluipaarden, Wisenten en dergelijke en met een Afrikaans blauwe lucht boven ons, kregen we allemaal het Camel-trophy-gevoel over ons. Onze Groen-Linkse affiniteiten werden VVD gekleurd.

Toen we weer stopten zei hij: "Zo dicht mogelijk langs het water parkeren, we zijn namelijk in het territorium van Przwalskipaarden en deze paarden zijn

onberekenbaar. Ze kunnen onverwachts naast je staan. Przwalskipaarden zijn namelijk nooit tam te krijgen."

We stapten in de roeiboot en na vijf minuten trekken aan de riemen, trokken we de boot op het strandje van niemandsland. Met spade en grondboor bewerkten we enige uren de maagdelijke zandwand.

Toen was het 12.30 uur, schafttijd! Na terugroeien en 'off the road driving' mochten we onszelf bedienen in het restaurant. In de zon op het terras smaakte de zelf samengestelde rBB-lunch ons opperbest. We werden op korte afstand gade geslagen door zacht grommende Siberische tijgers en ronddraaiende Gibbons.

Hierna op safari-survivaltour terug naar de wand. Plots werden we bespied door een Rhinoceros. Wat zijn ze groot van dichtbij en wat bewegen ze lichtvoetig. Maar goed dat hij/zij niet over wilde zwemmen want dan zouden wij een probleem gehad hebben. De portofoon werd binnen handbereik gelegd.

Na nog even aan de wand te hebben gewerkt hadden we als resultaat een etagewoning voor 45 Oeverzwaluwgezinnen.

Bij het opruimen van het gereedschap vloog op enkele meters een IJsvogel langs. Dus nog even een privéwandje voor deze soort gemaakt.

Tegen vieren vonden we het welle-tjes. We moesten nog even 'ons eiland' verkennen. Onze voorspelling was juist, er broedden Blauwe Reigers. We telden 12 nesten.

Tijdens de terugtocht door het Safari-park werden we tegengehouden door een Giraffe. Vanuit onze gesloten jeep zagen we alleen vier poten. Dus wachten totdat hij besluit verder te gaan. Een bus vol toeristen werd voor hem toch interessanter dan de voor hem bekende BB Nissan Patrol.

Na nog tussen een actieve leeuwenfamilie gereden te hebben, kwamen we bij de uitgang van het park.

Eenmaal buiten de hekken viel het Camel-trophy-gevoel plotseling van ons af.

We waren weer gewone VWG-ers.

oeverzwaluw